

# РЕШЕНИЕ

№ 1243

гр. София, 28.02.2014 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.02.2014 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Румяна Лилова

**ЧЛЕНОВЕ:** Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **10033** по описа за **2013** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 26774 от 15.10.2013 година по описа на Административен съд София-град, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи, срещу решение от 05.08.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 116 състав, по нахд № 18170 по описа за 2012 г, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № АЕ 1339 от 06.07.2012 г., издадено от началника на Административно – наказателна дейност (АНД), Отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от 18 месеца, на основание чл.174 ал.3 от ЗДвП, глоба в размер на 10 (десет) лева за нарушение по чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП, наложена на основание чл.183 ал.1 т.1 от ЗДвП и на основание чл. 185 от ЗДвП, глоба в размер на 20 (двадесет) лева за нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Касаторът твърди, че обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалния закон-касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК). Сочи, че не са събрани всички доказателства, необходими за осигуряване на

обективната истина, в това число не са разпитани свидетелите очевидци – Х. и П. Предвид всичко изложено касаторът моли да се отмени обжалваното съдебно решение и да се потвърди спорното НП. В съдебното заседание, редовно призован не се представлява.

Ответникът – се представлява от адв. К.. Оспорва жалбата и моли съдът да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № АЕ 1339 от 06.07.2012 г., издадено от началника на АНД при отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля И.-актосъставител, С.-свидетел при съставяне на акта, П.-свидетел № 2 при съставяне на акта, свидетелката Т. и показанията на вещото лице, както и писмените доказателства, включително и съдебно-графологическа експертиза и тези, представени с наказателното постановление.

От фактическа страна районният съд е приел, че Е. Д. е имал издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) с №[ЕИК] от 26.10.2004г. Със заявление-декларация вх. № 10450 от 29.03.2007г., Д. е обявил горното СУМПС за изгубено/откраднато. На 16.06.2012г., около 03.30ч. мл. автоконтрольор И., заедно с колегите си С. и П. спрели движещия се по [улица], в [населено място], лек автомобил, марка „Опел”, с ДК [рег.номер на МПС] и срещу бл. 260 извършили проверка. При проверката било видно, че водача на автомобила е употребил алкохол, но при покана да бъде изпробван за употреба на алкохол с алкотест Дрегер 7410+, същия отказал. Издаден бил талон за медицинско изследване № 0303056. Самоличността на водача била снета единствено от СУМПС, с изтекъл срок на валидност до 29.10.2011г и без към него да е представен контролен талон. Въз основа на горната фактическа обстановка на Е. Д. бил съставен АУАН № АЕ 1339 от 16.06.2012г. Въз основа на този АУАН е издадено спорното НП.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства – писмени доказателства, включително такива за компетентността на административно наказващия орган, както и гласните доказателствени средства.

Въз основа на така събраните доказателства, районният съд е счел, че жалбата срещу оспореното НП е основателна. Намерил е, че в хода на административно-наказателното производство не се доказва по безспорен начин, че лицето Е. Д. е автор на установеното нарушение, тъй като представеното пред

контролните органи СУМПС вече е било обявено за изгубено/откраднато пред органите на ОПП при СДВР. Кредитирал е като безпротиворечиви твърдения на жалбоподателя, че същия не е присъствал при извършването на нарушението, за което е ангажирана административно наказателната му отговорност.

Пред настоящата инстанция са представени писмени доказателства а именно: докладна записка от Х. Х.-мл. автоконтрольор; докладна записка от Е.П. и сведения от С. Н. Г., снети на 20.03.2013г.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че жалбата срещу постановеното от районния съд съдебно решение е неоснователна по следните съображения:

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на контрол понастоящем. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 НПК.

Според настоящият касационен състав в хода на административно-наказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, при съставянето на АУАН,като не е спазено изискването по чл.43 ал.1 във вр. чл.44 ал.1 от ЗАНН.В случая от събраните в рамките на съдебното производство гласни доказателства и заключение на СГЕ по безспорен начин се установява,че на ответника по касация Д. не му е връчен срещу подпис АУАН,въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление,респективно същият не е имал възможност да депозира евентуално възраженията си срещу акта,като израз на неговото право на защита. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че липсват доказателства навеждащи на обстоятелството Д. да е осъществил виновно състава на вмененото му нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че ангажираната административно-наказателната отговорност на Д. следва да отпадне на посочените основания. Постановеното от районния съд съдебно решение не страда от наведените касационни основания.

Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Презумпцията за доказателствената сила на АУАН е безспорно валидна в производството пред административно-наказващия орган. В съдебното производство съдът е длъжен да събере доказателства и да ги обсъди в съответствие с чл.14, ал.2 и чл.16 от НПК, което е извършил. Съдът е длъжен да проведе задълбочено съдебно следствие и да обсъди в решението си другите събрани доказателства. Съдът е мотивирал решението си с представените от Т. гласни показания, СГЕ и писмените доказателства, на които е дал вяра. С оглед факта, че същите не се разколебават от доказателствените средства по делото и от разпитаните по делото свидетели И., С. и П., правилно съдът е приел за правно невъзможно да се приеме за доказана една фактическа обстановка единствено на база на визираното в АУАН и НП нарушение.

В този смисъл неоснователни са касационните доводи за доказани елементи на нарушението и установени от страна на административно наказващият орган пълно и

всестранно изясняване на фактическата обстановка. Следва да се отбележи, че твърденията на касатора, че в хода на съдебното следствие не е разпитан свидетеля П. са неоснователни. Последния, в докладна записка излага твърдения, че на 19.03.2013г. е извикан в ОПП при СДВР, група „АНД”, където са му показани 3 броя снимки на лица от български документи за самоличност. На въпрос дали познава някои от лицата, той е разпознал Д., като лице, на което е взел книжката през изминалата година. Подобен вид разпознаване, извършено извън водено наказателно досъдебно производство не само е недопустим способ за събиране и проверка на доказателствата, но и единственият начин за валидността му е чрез протокол за съответното процесуално действия, а не чрез докладна записка. От друга страна при разпита му в съдебно заседание на 16.07.2013г. свид. П. потвърждава, че подписът на свидетел № 2, поставен върху АУАН е негов и че е бил свидетел при проверката на водача на лекия автомобил. В показанията си сочи също, че не е разбрал СУМПС да е било с изтекъл срок, не си спомня точно коя година е била проверката и не може да потвърди дали водачът и лицето от снимката са едно и също лице. Т.е в качеството му на свидетел П. е посочил съвсем различни обстоятелства от тези, изложени три месеца по рано в докладна записка, приета пред настоящия касационен състав.

Административнонаказателното производство е строго формално и констатираното нарушение следва да бъде установено по несъмнен начин, включително и по отношение неговото авторство. В настоящия случай установените факти не кореспондират с посочените от административнонаказващия орган обстоятелства, поради което законосъобразно въззивната инстанция е отменила обжалваното наказателно постановление.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е неоснователна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и правилно.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.08.2013 г., на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 116 състав, по нахд № 18170 по описа за 2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.